

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΕΣ

Τὰ κατορθώματα του Μάξ Ρεζί, του επιλεγμένου «Χέλι». Η πολιορκία του στην πολυτελή βίλλα του. Η μυστηριώδης εξαφάνισίς του. Τὰ καταπληκτικά κατορθώματα του γέρο αγροφύλακος Ρουά. Μιά επίκη πολιορκία. Το φονικότατο δίκαννο. Όπου χρησιμοποιείται δυναμίτις. Η χαριτωμένη ιστορία της πολιορκίας του Καπνοδεχοκαθαριστού Τζίλλ, κτλ.

'Ο Τζίλλ, ανεβασμένος στην καμινάδα... βγάζει λόγο στους χαρομέρηδες που τον ακούνε!...

μπότε μέσα ή άστυνομία, όλοι έβριζαν με κατάπληξη τὰ μάτια τους. 'Ο Μάξ Ρεζί είχε κ' αυτή τή φορά κατά μυστηριώδη τρόπο εξαφανισθεί!...

Κανέναν δεν έμαθε ποτέ του, ούτε πώς, ούτε από πού ξέφυγε. τó «χέλι» αυτό. Μά ούτε και τί απόγινε κατόπιν.

Κατά σατανική δέ είρηνία, ή βίλλα του που στοίχισε άρκετό αίμα στους άστυνομικούς, ήταν πασίγνωστη στην έξοχη που βρισκόταν ως «Βίλλα τής 'Εγκαρδίου 'Υποδοχής» (Villa de Bon Accueil) !...

Νά τώρα και μιá άλλη ιστορική πολιορκία κακούργου :

Στις 4 Μαΐου 1905, ό άγροφύλαξ Ρουά πήρε πρωί-πρωί άπ' τόν δήμαρχο του Ουσσά, ενός χωριού του νομού Βιέν τής Γαλλίας, τó χαρτί τής άπολύσεώς του, γιατί τόν είχε πάρει από καιρό τόν όμο τής ηλικίας. 'Ηταν πενά ό άνθρωπος 70 ετών άκριβός!

'Η άπόλυσί του αυτή εξαγρίωσε τόν Ρουά. Δεν παραδεχόταν.

Ότι ήταν πενά άνίκανος νά έξασκή τὰ καθήκοντά του, λόγω τής προχωρημένης ηλικίας του, γιατί νόμιζε τόν έαυτό του λύκο άπ' τούς λύκους κ' ήταν τέτοιος πρόγματι. Σκέρτηρε λοιπόν με τó ταραγμένο του μυαλό, πώς κάποιος άπ' τούς έχθρούς του είχε τά μέσα στην δημορχία κ' ένήργησε τήν άπόλυσί του. Δεν άργησε δέ νά τόν βρή πούδ ήταν.

Τό απόγευμα λοιπόν τής ίδιας ήμέρας, ό Ρουά γέμισε ως τή μπουκά με σάγια και μπαροβί τó δίκαννο τουφέκι του, φύλαξε από πίσω από έναν φράχτη και μόλις φάνηρε ό φραντασπικός έχθρός του, γυρίζοντας άπ' τó παλάσι του Σατελλερό, τού άδειασε κατάμουτρα και τίς δυό κόνινες τού όπλου του και τόν σάγιασε στο χώμα, σχεδόν

χωρίς κεφάλι. Τά σάγια τού τó είχαν κάνει λυδία!...

Είδοποιήθηκε άμέσως ή άστυνομία κ' έφτασε στην καλύβα τού Ρουά ό άνακριτής τού Σατελλερό, ό γραμματεύς του κ' ένα άπόσπασμα χωροφύλακων. Πλησίασε πρώτος στην πόρτα τής καλύβας ό γραμματεύς τού άνακριτού, αλλά έφαγε μιás τουφεκιά σάγια κατάστηθα άπ' τάν κλεισμένο μέσα πρσών άγροφύλακα κ' έπεσε κάτω, πληγωμένος βαρεια. Σέ δέκα λεπτά ξεψήγησε!

Κατόπιν αυτού, πλησίασε στην καλύβα κάποιος χωροφύλακας, μιá δεύτερη τουφεκιά τόν ξάπλωσε κ' αυτόν κάτω νεκρό. Έπασσαν τότε ό άστυνομικοί από παντού τὰ πόρτα, ζήτησαν και στρατιωτική ενίσχυση και πό πρωί τής άλλης ήμέρας 100 χωροφύλακες και 700 στρατιώτες τού δου συντάγματος μηχανικού έστησαν τακτική πολιορκία γύρω άπ' τή φουλά τού άνήμερου αυτού θηραίου.

Μιά άδύναμη φράχτη χόριζε τó στρατό άπ' τήν καλύβα τού Ρουά. Μά άλλοιμονο σ' εκείνον που θά τολμούσε νά πηδήσει τή φράχτη αυτή και νά μπη στον αϊλόγουρο τής καλύβας.

Μιά τουφεκιά θά τόν ξάπλωνε στο χώμα νεκρό.

'Ετσι τήν έπαθαν σέ διάστημα δυό ήμερών δυό ύπαξιωματικοί, δυό φαντάροι και πέντε χωροφύλακες. Και τó πράγμα άρχισε νά γίνεται έξαιρετικά γελοίο κ' έξεπτελιστικό για τίς αρχές και τó στρατό γιατί ό Ρουά έντομηταξό, ξέρετε τί έκανε; Άκούστε :

Κρατώντας στο χέρι του ένα δίκαννο κ' έχοντας άλλο ένα κρεμασμένο άπ' τόν όμο του... μαγειρεύει μ' όλη του τήν απόθεση, έβγαζε νερό άπ' τó πηγάδι, κάρζε τά πουλερικά του και μάζευε τ' αυγά άπ' τίς φουλιές τους! Κ' ό στρατός τόν κούτταζε μονάχα, μήν τολμώντας νά κάνει βήμα κινεπάνας του. 'Ηταν τέτοια, βλέπετε, ή διαταγή!

Έπ' τέλος, όμως! Στις 12 Μαΐου, ό νομάρχης έλαβε τηλεγραφικώς τήν άδεια άπ' τó ύπουργείο τών Έσωτερικών νά κάνει χρήση δυναμιτίδου και νά πνάζη στον άέρα και τήν καλύβα και τόν κακοποιό μαζί, έν ανάγκη.

Τό απόγευμα λοιπόν τής 13ης Μαΐου, ένας ύπολοχαγός, ένας λοχίας και έξη σκαπανείς τού δου συντάγματος μηχανικού, πλησίασαν μ' έξαιρετική προφύλαξη στην καλύβα, τοποθέτησαν όλόγουρα σ' αυτή μερικά φυσίγγια δυναμιτίδου κ' έβαλαν φρεπά τόν φυτίλι.

'Οχτώ χιλιάδες πρόσωπα παρακολούθησαν άπ' τούς λόφους, άπ' τά δέντρα και άπ' τά κεραμίδια τών σπιτιών όλόγουρα, τίς τελευταίες σκηνές τού δράματος!

Μιά έκρηξη τρομακτική άκούστηκε έξαφνα, μιá λάμψη έκτυφλωτική ξεπετάχτηκε, ένα σύννεφο από κατάμαυρο καπνό και σκόνη γέμισε τόν άέρα. Συγχρότως έγινε κερφόος γενική στο λημέρι τού λυκαονθρώπου, τόν όποιο βρήκαν κερφαλισμένο άπ' τó τρένταγμα τής έκρήξεως και τόν έπασσαν.

Με κόπο τόν τράβηξε ή άστυνομία άπ' τά χέρια τού πλήθους, που ήθελε νά τόν λυντόση. Κι' ύστερα από μερικούς μήνες, στις 4 Αύγουστου, καταδικάστηκε σέ θάνατο άπ' τó Κακουργιοδικείο τού Σατελλερό.

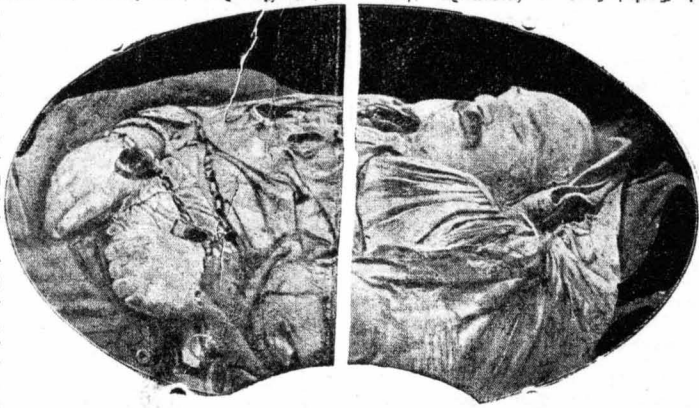
Κάι τώρα, ένα άλλο περιστατικό, άρκετά χαριτωμένο αυτό : Κατά τās αρχάς τού 'Ιανουαρίου 1905, ό καπνοδοχοκαθαριστής Τζίμμυ Τζίλλ, καταδικάστηκε άπ' τó πταισματοδικείο τού Νιούου, στην 'Ιρλανδία, σ' ενός μηνός φυλάκιση έπ' άδιαπαράξει τής κοινής ησχίας, για κάποιον κανγά που έκανε.

'Ενώ όμως τόν πήγαζαν στο κρατήρηιο, για νά εκτίση τήν ποινή του, ό Τζίμμυ έκρινε καλό νά τó σκάσει άπ' τούς πόλισμα που τόν συνόδευαν, νά καταφύγη στην κορφή μιás καμινάδας ενός παλμού κ' εγκαταλελειμμένου εργοστασίου!

Τόν βοήθησε, βλέπετε, στο σκαρφάλωμά του εκεί επάνω και τó επάγγελμά του!

'Η καμινάδα είχε ύψος 25 μέτρων και ή βάση τής πλάτος 2 μέτρων.

'Ο Τζίλλ λοιπόν εγκαταστάθηκε μ' όλη του τήν άνεση στο πανύψηλο καταφύγιό του. Πηγαυνοσχόταν μ' εδνηρία γουστέρτσας στο άνοιγμα τής καπνοδόχου, έκανε διά-

'Ο άγροφύλαξ Ρουά, κοιμώμενος με τās χειροπέδας, μετά τή σύλληψή του, έπειτα από δεκαήμερον άγωνιώδη πολιορκία, καθ' ήν χρησιμοποιήθηκαν πλίον τών 800 όπλιτών!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ένας άγνωστος, στην κυρία Χ*, τελείως άγνωστή του).

Κυρία μου,

Τόσες φορές σ'α έγραφα κι απάντησι σ'ας ακόμα περιμένο. Κ'α θα περιμένο αιώνια δυστυχώς, κυρία μου, την απάντησι σ'ας απ'α, χωρίς ποτέ ν'α μορθη... Κολασμένος τ'α Άγάθης, φτωχός καί ταπεινός κι' εγώ, μάτια θ'α περιμένο ν'α αφήσετε τόν Παράδεισό σ'ας, ν'αφθετε στην Κόλασι πού παραδέρνω και ν'α δροσίσετε τ'α φλογισμένα και στεγνά μου χείλια με λίγες σταλαγματιές δροσιάς και βάλοισιμου Άγάθης!...

Είχα πάρε την απόφασι ν'α μη σ'ας Ξαναγράψω... Κι' όμως θ'α πάρετε πάλι επιστολή μου.

Τι τ'α θέλετε;... Είμαι ένας κάποιος, άσημαντος κι' απαραίτητος απ'α τόν πλ'ηθος, άγνωστος σ'ατον κόσμο, πού κυλάει τ'α ζωή του ταπεινά και δίχως αξιώσεις... Καί αν ν'α μ'α ν'α έφταναν απ'α, έχω ακόμα τόν άντ'αγμα, τόν εδ'αγισμένο αυτό για τ'α ψυχή μου άντ'αγμα, ν'α σ'ας αγαπώ με μι'α τρέλλα απάνταστη για σ'ας κι' άκατανόητη για όλους!...

Τι φταίω λοιπόν εγώ, αν παραβαίω την υπόσχεσι μου ν'α μη σ'ας Ξαναγράψω;

Μήπως μπορώ ν'α συζητήσω τόν αχαλίνωτο εαυτό μου; Μήπως μπορώ ν'α διενύθω τις κλίσεις τ'α ψυχ'ης μου, τις όρμεις τ'α καρδιάς μου και ν'α πευθαρήσω στην υπόδειξι του λογικού μου;... Πώς ν'α κρητήσω την υπόσχεσι μου;...

Στην κατάστασι πού βρίσκομαι, μπορώ ν'α είμαι και υπεύθυνος για κάθε τι πού κάνω; Όχι, μα τόν Θεό!...

Άφησα τέσσερες μέρες ν'α περάσουν, απ'α τότε πού σ'ας έγραφα την προηγουμένη επιστολή μου και μέσα σ' αυτές τις τέσσερες μέρες τρά-

φορα παιχνίδια ακροβατικά και τότε-τότε, όλοθ'ος στην κορυφή τ'ας, έβγαζε και λόγους στό μαζεμένο κάτω στό δρόμο πλ'ηθος!...

Είρωνεύοταν τούς καταφορισμένους άστειφύλακας, σατ'οριζε με ποιηματακια πρόχειρης έμπνεύσεως την Κυβέρνησι, τ'α δικαστήρια και τ'α άστυνομία, κι' έβγαζε τόν κατέλλο του υποκλιόμενος με σαρκασμό, κάθε φορά πού τόν χειροκροτούσαν οι χασομέρηδες, σκασιμένοι απ'α τ'α γέλια!...

Ό γιός του τόν τροφοδοτούσε κρηφά τ'α νύχτα, τρηπώνοντας στα έρείλια του έργοστασίου και φτάνοντας στη βάση τ'ας καμινάδας... Ό πατέρας του κατέβαζε με' ένα σπάγγο τόν κατέλλο του και μέσα σ'ατον πρόχειρο αυτό κουβά έμπαιναν τ'α τρόφιμα, πού τ'α τραβούσε ύστερα επάνω, μέσα απ'α τόν κούφοισα τ'ας καμινάδας, ό παιμπόνηρος και πολυμήχανος Τζιλλ!...

Ένα βράδυ μάλαστα άναψε και πυροτεχνήματα στην κορυφή του λημεριού του!...

Έντοκατοξή, ή έφημεριδες δημοσίευαν κάθε μέρα σπαρταριστές λεπτομέρειες τ'ας Ξεκαρδιστικής αυτής πολιορκίας... Άπ' όλα τ'α μέρη τ'ας Άγγλίας έφταναν κρηφ-ποστάλ κι' επιστολές συγχαρητήριες σ'ατον διασκεδαστικώτατο εκείνο Τζιλλ, κι' απ'α τ'ο προί ως τ'ο βράδυ πλ'ηθος άμέτρητο βρισκόταν στρωμαγμένο όλόγυρα στό έργοστάσιο, γελώντας απ'α τ'α καρδιά του με τ'α έξωφρενικά καμώματα τού άκούραστον και άνεξέλητο σ'α εφ'αφρητικώτατη σαλτιμπάγκου!...

Μ'α τ'ο άστειο έφτασε π'α στό κατακόρυφό του, όταν κάποιος δικηγόρος, ψάχνοντας τ'α κιτάπια του, άνακάλυψε πώς ή άστυνομία δέν ειχε τ'ο δικαίωμα ν'α υποβάλει σ'α στερησεις, όπως τ'ας τροφ'ης, έναν πολιτή καταδικασμένο για πτώσιμα, και φυγοποιήτι.

Άμέσως τότε ό δικηγόρος ανέλαβε υπό την προστασία του τόν άποδρασανθέντα Τζιλλ, και ή τροφοδοσία γινόταν π'α στα φανερά και κρηφός στη μύτη τών καταφορισμένων και χλωμών απ'α τ'ο κακό τους άστειφύλακων!...

Ό Τζιλλ κατέβαζε τ'ο κασέτο-κουβά με' έναν σπάγγο και τ'ο Ξανατραβούσε επάνω, γεμάτο απ'α άλληλογραφία, άφθονα τρόφιμα και μπιτολλιες με διαλεχτό κρησι, δώρα δ'α αυτά τών θαυμαστών του!...

Η κοροϊδία αυτή κρησ'ατε περισσότερο απ'α μήνα... Καί κ'α πού ειχε π'α άποφασίσει ή Άγγλική Κυβέρνησι ν'α νιάνη σ'ατον άέρα την καμινάδα, ν'α έξαναγράψα τόν Τζιλλ ν'α παραδοθ'η, γιατί τ'ο κρηφός τών άρχων άρχισε π'α ν'α κρηφελιάζεται, ό ίδιος ό Τζιλλ βαρέθηκε π'α τ'α μετέωρη μεταξ'α ούρανού και γ'ης ζω'η του και παραδόθηκε μονόχως του!

Η άρχ'ες δέν τόν π'αράξαν καθ'όλου!... Στην Άγγλία ό νόμος είνε νόμος!... Έξέτισε μονάχα τόν ένα μήνα τ'ας φυλάξ'ης πού ειχε φράει απ'α τ'ο πταισματοδικείο και μόλις βγ'ηκε ύστερα, ένδοξος ειχε και πισίγνωστος παντού, έκλεισε συμβόλαιο με κάποιον Μουζικ-Χόλλ, στό όποιο έκανε την εμφάνισι του ως νούμερο!...

δ'ηξα κι' ύπόφερα άπεφίγραπτα βάσανα.

Έξοσιμα με λύσσα την καρδιά μου... Την έγδαρα με κοφτερό μαχαίρι, μήπως μπορέσω κι' έξαφανίσω απ'α πάνω τ'α τ'α λατρευτό σ'ας τ'ο πορτραίτο... Κόπος χαμένος κι' άδικος, γιατί φ'εζόνατε στην άτυχη καρδιά μου ακόμα πιο βαθύτερα... Π'α άνεξάλεπτα άκοιμή!...

Είδα πώς ή προσπάθειές μου μεγάλωναν τόν πόνο μου, χωρίς ν'α ληγοστεύαν τ'α λατρεία μου σ'α Σ'α... Κι' έβαλα μπρός, χωρίς κανέναν διαταγμό, μέτρα ακόμα πιο σκληρά... Γράφουσα με χ'εφι άσπλαχνο τ'α δύστυχη καρδιά μου και ματωμένη και τρημοκλαστή την ξεφριζούσα απ'α τ'α θέσι τ'ας... Την πέταξα μακριά μου και... μαζί τ'ας... τ'ο τυρανικό πορτραίτο σ'ας!...

Και πάλι χαμένος κι' άδικος ό κόπος μου αυτός... Γιατί τρηπέσατε σ'ας φλέβες μου, γινηράτε ένα πράγμα με τ'ο αίμα μου κι' έτσι φλογίζετε μαζί με' αυτό όλόκληρη την ύπαρξ'η μου... Τι μου μένει τώρα ν'α κάνω;

Ν'α χ'εσω λοιπόν όλόκληρο τ'ο αίμα μου και μαζί του την ούγανια μορφή σ'ας;... Θα πάψω τότε π'α ν'α ζω και θα άπαυαλήγη απ'α την ένόχλησι μου!... Έχω όμως ένα τέτοιο κουράγιο; Έγώ πού ό,τι και ν'α κάνω, ό,τι και ν'α μου κάνουνε, κι' όπως ν'α μου φερθήτε, εσ'ας μονάχα θ'α αγαπώ, γιατί εσ'ας με σφιχτοδέσατε κοντά σ'ας για πάντα; Όχι!... Θα ζήσω για ν'α σ'ας λατρεύω... Θα ζήσω, γιατί απ'α τ'α ζω'η σ'ας έξαρτάται ή δικ'η μου... Γιατί και μόνη ή παρουσία σ'ας εδ'ω κάτω, σ'ατον ψευτικό αυτόν τόν κόσμο, δικαιολογεί και τ'α δικ'η μου παρουσία!...

Μη μου θυμώνετε, κυρία μου άγνη και εκλεκτή... Άφήστε με ν'α σ'ας λατρεύω, άφου καθ'όλου δέν σ'ας ένόχλω... Κι' αν ή επιστολές μου σ'ας φέρουνε ένόχλησι, τ'α μόνη άλλωστε πού δοκιμάσατε ε'κ μέρους μου ως τώρα, κρηφτε τες τότε, σ'αχστε τες, κρηφτε τες κομμάτια, χωρίς καν ν'α τις διαβάσετε... Κομμάτιασατε τες όπως κομματιάσατε και την καρδιά μου... Με βαθ'η και άνεφραστον πόνο, Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΥ Σ'ΑΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΥ Σ'ΑΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ

(Ό βασιλεύς τ'ας Ρώμης (*) στην δεχιδούκισσα Σοφία).

Άγαπημένη μου,

Άρκετη ώρα τώρα φέρνω βόλτες στό γραφείο μου, με την Ξεφ'η στο κεράλι και την ευτυχία στην καρδιά μου... Είμαι μόνος μου... Κατάμονος, βλέποντας πρόσωπο με πρόσωπο την ευτυχία μου, την άπόλυτη ευτυχία μου, πού τόσο τ'α διφρούσα και τ'α β'ηρκα, άνέλπιστα, κρημμένη στό σημερινό σου γραμματάκι!...

Είνε αλήθεια, Θεέ μου... Μ' αγαπάς... Μ' αγαπάς!... Μου τ'ο γράφεις καθαρά... Δέν γελιέμαι... Όχι... Ν'α τ'ο χροσ'ο σου γραμματάκι, άνοιγμένο στό γραφείο μου, και σε κάθε μου βόλτα σταματώ και τ'ο Ξαναδιαβάζω με λαχτάρα... Πόσες φορές ως τώρα; Δέν ξερω...

Αυτό πού ξερω είνε ότι μάτια προσηλαύσα τ'οση ώρα ν'α σου άπαντήσω... Μ'έβγαψε ή χαρά... Με λίγους ή ευτυχία... Έτρεμαν και τρέμον ακόμα τ'α χέρια μου... Άρχιόντουσαν ν'α π'ασιον πέννα... Ήμιον ζαλισμένος απ'α μι'α άνεπιποη, ήδονική ταραχή, πού μ'α ειχε κρηνέψει και με τυραννούσε σύγχορο... Πόσο τ'α διψώ, άγάπη μου γλυκερά, απ'α τ'α τυραννία!... Πόσο θέλω και στό μέλλον ν'α τυραννιέμαι, έτσι, άρκει ν'αχω τύρανο εσ'ένα μονάχα και τις ύπέροχες επιστολές σου... Άχότταγα άνοιγω τ'ο πονεμένο σ'ηθος μου σ'ατον μρωμένο τ'ας αυγ'ης άέρα και νουίθω την ψυχή σου ν'α τ'ο πλημμυρίζω... Φτερουγίζω σαν μικρό πουλάκι, γεμάτος άγωνία για τ'ο άδύναμο και κλονισμένο άκόμα άνοιγμα τών φτερών μου, μα και γεμάτος δίψα ν'α πετάξω πλάι σου... Ν'α σε φτασώ, απ'α τ'ο πού βρίσκεσαι... Και ν'α καθ'ωσ'α απαλά σ'ατον κατάλευκο τόν όμο σου... Κι' εκεί, σ'αν απ'α θρόνο άληθινό, κι' δ'χι σαν τούτον τόν ψευτικό πού καθόμαι, θα ήθελα ν'α ξεγύνα τ'α λατρεία μου για σ'ένα, με τιτιβίσματα τρέλλα παντοτεινής άφροσώσεως!...

Έχω ξετρελλαθεί μαζί σου... Δέν θ'α σου μιλήσω για την ούγανια όμορφια σου και για τ'α χωρίς τ'αδ'η γρητ'η πού απλώνεται όλόγυρα σου μόλις ξεπροβάλλεις κάπου... Έφτασαν απ'α και μόνα για ν'α με'εχουν πάντα σαν μεθυσμένο... σαν θαμνομένο, κάθε φορά πού σ' αντικρ'ώω... Δέν θέλω γι' απ'α ν'α σου μιλήσω... Όχι!... Θα σου π'ο μονάχα για την άπέραντη τ'ας ψυχ'ης σου κρημωσ'η πού θέλεις ν'α με προσέξ'η έμένα, ένα διαστακτικό, δειλό παιδί, συμμαζεμένο στη γωνία του, και ν'α μου δάσει τ'ο Ξεφ'ηνο κι' ήδονικό Ξύπνημα τ'ας ψυχ'ης μου... Ναι!... Με πρόσεξες... Άποτ'αδ'ήξες τ'α θλιμμένη ύπαρξ'η μου απ'α τ'α σκοτεινιά τ'ας μοναξιάς και την πλημύριση με την όλόκληρη χαρά, πού άφθονα ξεχύνεται απ'α τ'α ξεχωριστή ψυχή σου... Έτσι ν'α είσαι πάντα, λατρεία μου. Πάντα ν'α με' αγαπάς, πάντα ν'α με σκέπτεσαι και πάντα ν'α συγχορ'η τις μικρούλες άταξίες μου... Είμαι ζηλιάρης λίγο... Κι' αυτό γιατί σ' αγαπώ. Σε λατρεύω!...

(*) Ό υιός του Μεγάλου Ναπολέοντος, ό γνωστός με τ'ο όνομα Άετιδ'ους.

